

Ο Μέγας συμπονετικός !

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Λίγοι φίλοι είναι τόσο πιστοί στη ζωή του κάθε ανθρώπου, όσο ο ανθρώπινος πόνος. Ο πόνος μιας μάνας μάς φέρνει στη ζωή, με πόνο της δικής μας ψυχής την αποχαιρετούμε. Και στο ενδιάμεσο, ο πόνος, ο κάθε είδους πόνος, πάντα παρών. Πολλές φορές μάλιστα παρών, έστω και απών, καθώς ο φόβος και η αγωνία για τον ερχομό του σφραγίζει ακόμη και την ώρα της χαράς ή της ανάπαυσης. Διαχρονικό και πανανθρώπινο το ερώτημα: Γιατί ο πόνος στη ζωή μας; Γιατί τόσο μεγάλη η δύναμη του, ώστε και ο θάνατος να φαντάζει πολλές φορές ως λύτρωση; και αν ο κοσμικός άνθρωπος, ο ξεκομμένος από κάθε μεταφυσική αναζήτηση, ο εμπλεγμένος μόνο στις διαδικασίες της καθημερινότητας πνίγεται από την αγωνία του ερχομού του η τα βάζει με την κακοτυχία του όταν νιώσει την επίσκεψη του ή, τέλος, μαθαίνει να υπομένει στωικά την παρουσία του, ο πιστός χριστιανός βρίσκεται αντιμέτωπος με μία θεμελιώδη αντίφαση: πως συμβιβάζεται η παρουσία του πόνου και της πάσης φύσεως οδύνης στη ζωή του άνθρωπου με την άπειρη αγάπη και φιλανθρωπία του Δημιουργού; Από το ερώτημα αυτό ίσως να ξεκινάει η αναζήτηση της ουσίας της χριστιανικής θεολογίας. Μία σειρά από «γιατί» θα μάς φέρουν αργά η γρήγορα στην πύλη της Εδέμ, που μόλις έχει κλείσει, αφήνοντας έξω τους πρωτοπλάστους. την ώρα που η Εύα και ο Αδάμ στέκονται αμήχανοι μπροστά στο ξεκίνημα της νέας τους ζωής, ο κύκλος της οδύνης έχει ανοίξει. Κι όσο κι αν ακούγεται σκληρό και περίεργο, οι πατέρες της Εκκλησίας συμφωνούν, πως ο Θεός δεν τιμωρεί άλλα προικίζει τον άνθρωπο με τη φθορά και το θάνατο. Γιατί; Γιατί τόση σκληρότητα, θα ρωτήσουν πολλοί. Κι όμως! Όσοι κρατήσουν

στην ψυχή τους ακλόνητη την πίστη σε ένα Θεό αγάπης και ελέους, θα καταφέρουν, αν όχι να καταλάβουν, τουλάχιστον να υποψιαστούν το τι πασκίζει ο Θεός να καταφέρει. Δε θέλει ο Θεός να ξεχαστεί ο παράδεισος. Δε θέλει να δει τον άνθρωπο να συμφιλιώνεται με την αποτυχία και να θεωρεί φυσιολογικό το λάθος. Δεν ευλογεί ο Θεός την αιωνιότητα του «τίποτα». Αυτού του «τίποτα» τη γεύση είχε ο καρπός του δέντρου. Και η ίδια αυτή πικρή γεύση διαπότισε, μέσα από την προπατορική αμαρτία όλη την Κτίση. Με πόνο και όχι με οργή ανακοινώνει στον Αδάμ την προπατορική συνέπεια. Πικρό το ψωμί που θα τρως, τον κύκλο του θανάτου θα κινεί. Πικρός κι ο ερχομός της ζωής για τη γυναίκα σου. Με πόνο θα γεννάει. Όποιος ακούσει μόνο αυτά, δε θα μπορέσει να καταλάβει το σχέδιο της αγάπης του Θεού. Και είναι η πίστη εκείνη που κάνει τον άνθρωπο ικανό να ακούσει τα υπόλοιπα. Ναί, ο πόνος και ο θάνατος είναι η πιο απτή, η πιο βέβαιη πραγματικότητα. Ναί, το κορμί μας πονάει και γερνάει. Ναί, είμαστε όντα με αρχή και τέλος. Δεν είναι όμως αυτά η μοίρα μας. Δεν είναι η καταδίκη μας. Είναι το υλικό να κρατηθεί ζωντανή η πυρά της μνήμης. Ο πόνος δεν αφήνει την ψυχή να ξεχάσει την ποιότητα της ζωής για την οποία ήταν πλασμένη. Η οδύνη της ψυχής και του σώματος είναι το απτό ανθρώπινο παράπονο για μία ζωή που δε μάς αξίζει και το αίτημα για κάτι που κάποτε μάς χαρίστηκε σαν δώρο και που ποτέ δε μάς αφαιρέθηκε. Δεν πλαστήκαμε για να πεθάνουμε. Δεν πλαστήκαμε για να πονάμε. Κι όμως. Όσο κι αν η νοσταλγία δεν έσβησε, όσο κι αν το αίτημα παρέμενε, έπρεπε ο Θεός να γίνει άνθρωπος, για να φανεί πως ο δρόμος της επιστροφής ήταν αδιάβατος. Έπρεπε ο Θεός να γίνει άνθρωπος, για να περπατήσει μέσα από τον πόνο και το θάνατο και να οδηγήσει το ανθρώπινο γένος «εις αναψυχήν». Πέρασαν παιδαγωγοί και συμβουλάτορες πολλοί από την ιστορία. Άλλοι ξόρκισαν τον πόνο με χίλιους δυό τρόπους. Άλλοι τον είδαν σαν βάρος ασήκωτο κι άλλοι σαν φάντασμα. Πάντα με φόβο, πάντα με πανικό, πάντα με εκείνη την ηρεμία του κατάδικου. Παιδαγωγοί δεν έλειψαν ποτέ, ούτε λείπουν. Πάντα έλειψαν και πάντα λείπουν τα χέρια να στηρίξουν και να τραβήξουν από το τέλμα. Έπρεπε ο Θεός να γίνει άνθρωπος για να καταλάβουμε, όσο καταλάβουμε, πως πιστεύουμε σε θεό σύν-πόνιας. Έπρεπε ο Θεός να γίνει άνθρωπος για να φανεί ο πόνος και ο θάνατος σαν δρόμος και σαν σκιά. Δρόμος με τέλος όχι τον Γολγοθά, άλλα πιο πέρα κι από κει. Με τέλος το κενό μνημείο. Και σκιά ανίκανη να βλάψει αυτόν που με πίστη και γενναιότητα κρατάει το χέρι του εσταυρωμένου, το χέρι του Μεγάλου Συμπονετικού, που δεν εγκατέλειψε ούτε στιγμή το σχέδιο Του: να μάς δει να γευόμαστε τη Ζωή, ξεχείλισμα ζωής, βυθισμένη στη χαρά και την αιωνιότητα Τα σεπτά Πάθη του Θεανθρώπου πριν λίγο καιρό, μάς υπέδειξαν την σύν-πάθεια και την σύν-πόνια που καλούμαστε να δείξουμε στον πλησίον. Αυτά είναι ο δρόμος που οδηγεί στην Ανάσταση κάθε κυττάρου της ύπαρξης μας κάθε μέρα, κάθε στιγμή, για όλη μας τη ζωή και πέρα απ' αυτήν. Ας είναι το συμπόσιο αυτό ένα βήμα κοντύτερα προς αυτόν τον προορισμό.

. Του ΗΛΙΑ ΛΙΑΜΗ, Μουσικού - Θεολόγου Προέδρου της Συνοδικής Επιτροπής

Καλλιτεχνικών Εκδηλώσεων Περιοδικό Πειραϊκή Εκκλησία, τ. 171, Μάιος 2006

. Πηγή: <http://istologio.org/?p=264>

Πηγή: http://ayioi-pantes.blogspot.gr/2009/08/blog-post_9111.html